

Tonny van der Linden had - wat hij zelf noemt - 'een gouden voetje'. Met 17 doelpunten voor het Nederlands elftal behoort hij nog altijd tot de top 10 van topscoorders voor het nationale elftal. Met zijn Utrechtse club DOS behaalde hij in 1958 het landskampioenschap. 'Ze waren allemaal bang voor ons als ze hier in Utrecht moesten spelen'.

Tonny van der Linden.

DOS

'Ik ben geboren in 1932 in wat ze vroeger de *rode bouw* noemden, in de Kenastraat bij de Marnixlaan. Het trainingsveld van DOS was aan de overkant van de weg, altijd als ik thuis was sprong ik over het slootje om naar het eerste van DOS te kijken. Met open mond stond ik daar dan te kijken en als die jongens wat tegen me zeiden was ik twee dagen van streek. Jaap van der Lek was toen de trainer. Hem hielp ik altijd met ballen op-

halen en aangeven. Zelf voetbalde ik bij Voorwaarts, maar omdat de trainer zag dat ik wel aardig kon voetballen, hebben ze me naar DOS toegepraat. We waren in die tijd semi-professional, we kregen een zakgeld van , geloof ik, zeven en een halve gulden per week voor twee keer trainen. Toch was je daar gelukkig mee, want voor die tijd moest je nog contributie betalen. Overdag werkte je. Mijn vader had een loodgietersbedrijf aan de Amsterdamsestraatweg met een winkel erbij. Maar ik kan me niet herinneren dat ik ooit moe ben geweest. Hoe professioneler je werd, des te harder de trainingen werden, maar ik heb daar nooit problemen mee gehad. De grote namen in die tijd waren PSV, Ajax, Fortuna en natuurlijk Feyenoord. Feyenoord was eigenlijk nog groter dan Ajax. Maar wij waren er ook, ze waren echt bang voor ons. Hier in Utrecht konden ze nooit van ons winnen. Onze kracht was het collectief zoals ze dat tegenwoordig zo mooi noemen. Je speelde eigenlijk altijd met dezelfde spelers, je verdiende zo'n drie- tot vijfduizend gulden per jaar maar ik wilde nooit echt weg. Je wilde de sfeer met elkaar niet missen en je zat met je werk overdag natuurlijk. Bij DOS voetballen toen mensen als Hans Kraay en Frans de Munck en Henk Temming, maar we waren vooral een hecht team.

Landskampioen

Ons beste seizoen was 1958. Er waren een paar seizoenen dat we er dicht bij zaten, maar 1958 was echt het beste. De beslissingswedstrijd was tegen Sportclub Enschede in het Goffert Stadion in Nijmegen. Het was helemaal uitverkocht, ze hadden

wel honderdduizend kaarten kunnen verkopen. Hier in Utrecht hadden ze, geloof ik, luidsprekers op het Vredenburg neergezet, op het Jaarbeursplein en in het stadion. Het was die dag bloed en bloed heet. Abe Lenstra deed mee met Enschede en Abe was niet meer de jongste. De wedstrijd eindigde in 0-0 en we mochten even van het veld af om ons op te frissen voor de verlenging. Daar moest je dan een trap voor op en voor Abe - die ouwe, zo noemden we hem - moesten ze bijna een takelwagen halen om hem naar boven te krijgen, zo kapot was hij van de hitte. Maar ja, het was een listige vent en dus lieten ze hem maar weer mee doen. Het leuke was dat je dan de winnende goal maakt en dan is het ook meteen afgelopen. En het was me een feest hier in Utrecht! Als je laatst de intocht van Ajax in Amsterdam hebt gezien, dan kun je je ook onze intocht voorstellen. Tjongejonge...we gingen met rijtuigen door de stad en die paarden zaten bijna op de grond, zo vol hingen de rijtuigen. In Tivoli liepen ze de deuren eruit...de hele stad stond op zijn kop, dat vergeet je echt nooit meer.

Stiekem

Ik was vooral een technisch voetballer. Ze zaten nog wel eens op me te schelden, want ik was niet zo'n harde werker, daar had ik andere jongens voor. Ze zeggen wel dat er mensen speciaal kwamen om naar mij te kijken, maar er zijn ook wel mensen voor mij weggebleven. Toch weet je niet hoe je precies gevoetbald hebt. Dat kon je toen eigenlijk nergens zien. Als ik een keer mezelf wilde zien voetballen, ging ik stiekem naar de Palace-bioscoop

om het nieuws te zien. Als er een wedstrijd was geweest en er kwam een samenvattinkje in het nieuws dan zag je eindelijk beelden van jezelf. Tegenwoordig heb je alles op televisie en video en kun je als voetballer zien wat je goed doet en wat fout, maar dat had je toen niet. Voor de uitslagen van de wedstrijden stonden de mensen toen voor de sigarenwinkel. De eigenaar luisterde dan binnen naar de radio en schreef de uitslagen op een vel in de etalage. Als speler had je het wel wat rustiger dan nu, natuurlijk. Je kon nog gewoon de straat op. Toch weet ik nog dat ik met mijn verloofde naar de Rembrandt-bioscoop ging en ik speelde toen al een tijdje in het eerste van DOS. Ik stond in de foyer en zei tegen haar 'staat m'n gulp open of heb ik een vlek op mijn pak, of zoiets?'...want al die mensen stonden me aan te kijken. Je hebt eigenlijk geen idee hoe gauw je toch nog bekend wordt.

Nederlands elftal

Elek Schwartz was trainer van het Nederlands elftal. De man was enorm populair hier, maar ik vond het niet zo'n geweldige trainer. Hij schilderde veel en als je zijn schilderwerk mooi vond, werd je ook eerder opgesteld. Hij was altijd kwaad op mij, want ik wilde nooit naar zijn schilderijen komen kijken. Maar ik dacht 'als ik het lelijk vind, kan ik toch niet zeggen dat ik het mooi vind en dan zet hij me er misschien naast'. De voorrondes voor het Wereldkampioenschap voetbal gingen voor Nederland altijd mis. Wij konden daar gewoon niet in mee. Ik heb bijvoorbeeld eens mee gespeeld tegen Hongarije (Boedapest 1961, red.) en daar

speelden we 3-3 gelijk tegen. Nou dat was een hele prestatie. De wedstrijden tegen de Belgen waren altijd speciaal. Eén keer hebben we gewonnen met 9-1 in Rotterdam, de 'Feye-moord' werd dat genoemd (Rotterdam 1959, red.). We hebben ze helemaal onder de voet gelopen. Faas Wilkes en Kees Rijvers waren daar ook bij. Nog geen week later kregen we met 7-0 van de Duitsers op ons donder (Keulen, 1959, red.). Dat kon zo maar gebeuren. Toen deed Eddy Pieters Graafland voor de eerste keer mee en het had geregend. Misschien was hij zenuwachtig of zo, maar hij kreeg ze gelijk het eerste kwartier al om de oren en dan wordt het moeilijk... Maar vroeger was men bij het voetballen ook anders ingesteld dan tegenwoordig. Wij zeiden altijd bij DOS tegen De Munck (keeper Frans de Munck, red.) - want dat was een fanatiekeling - 'Hé zwarte, laat jij er maar rustig drie door, dan maken wij er wel vier. Doe jij het maar lekker rustig aan vandaag.' Dat werd met een geintje gezegd, maar zo werd er wel gevoetbald. Tegenwoordig is het 'we proberen het op nul te houden en dan kijken we of we nog een goalje maken'. Vroeger niet hoor en daar krijg je ook die grote uitslagen mee. We hebben bij DOS wel eens de tien gehaald. Feyenoord.. topclub...maar we versloegen ze met 6-2! Ja ze waren hier echt bang voor ons, als het eenmaal ging lopen bij ons dan gebeurde er wat.

Italië

Er waren ook spelers naar het buitenland geweest. Faas was naar het buitenland geweest en Frans de Munck. Ik kon ook. Ik heb nog een aanbieding gehad

van een hele grote club, maar ik wou niet weg. Eigenlijk is het een heel raar verhaal. Op een gegeven moment zit er een kerel bij ons in de winkel, een of andere Italiaan die wat gebroken Engels sprak. Mijn vader sprak alleen Nederlands en loopt naar mij en zegt 'er zit daar een kerel binnen en die kan ik niet volgen, het lijkt wel een Italiaan.' Bleek de man van Fiorentina te zijn, ze hadden me al een wedstrijd of vijf, zes gevolgd en wilden me kopen! Ik vraag in het Engels wat dat dan zou verdienen. Toen zei die man 'honderdduizend gulden'. nou met honderdduizend gulden in die tijd was je heel rijk. Ik keek die kerel eens aan, maar hij dacht zeker dat ik het te weinig vond en hij vulde aan 'en dan natuurlijk nog het salaris, de premies en dergelijke.'. Maar ja je was zo iets niet gewend en ik zei dus dat ik het eerst moest overleggen. Toen kwam ik bij de vereniging en dat werd een hele toestand, want die wilden me niet kwijt. Ik had natuurlijk een contract en de KNVB werd er bij gehaald. Maar er was ook niemand die je kon adviseren in dit soort zaken, geen kennis die zei 'hé joh, dat moet je niet pikken'. Je wist niet beter, dus ik heb het maar afgewimpeld. Maar vier weken later gaan die Italianen naar Piet Kruiver. Piet was zagezegd mijn concurrent, als ik niet in vorm was kwam Piet in het elftal. Piet had ook een contract, maar die stapte naar de rechter en binnen drie weken zat hij in Italië. Kijk, achteraf zeg je, als er iemand bij geweest was die het een beetje voor me uitgedokterd had...maar je was zo iets niet gewend. Je was gewoon een amateur die een beetje geld erbij kreeg met voetballen. →

Ooggetuige (vervolg)

Ik heb er niets aan over gehouden. Het was een extraatje wat je kreeg. Ik gebruikte het voor de vakantie of extra dingen, maar je was er gelukkig mee. Ik heb nog wel een sigarenwinkel gehad in de Van der Mondestraat, maar dat was niets voor mij. Zaterdagmiddags kwam de een na de ander binnen en maar vragen over het voetballen van de volgende dag, ik werd er stapelgek van. In 1963 speelden we met het Nederlands elftal in Amsterdam tegen wereldkampioen Brazilië. Wij versloegen de wereldkampioen met 1-0 en kregen 350 gulden premie daarvoor!

Ik heb 24 wedstrijden voor het Nederlands elftal gespeeld..vierentwintig..jammer genoeg net geen 25, want dan kreeg je een asbak..hahaha.'

Willibrord als aartsbisshop met pallium tussen twee diakens.

Deze miniatuur uit een in de 11e eeuw te Echternach geschreven "Graduale" is de oudst bekende miniatuur van Willibrord.

Biblioth. Nat., Parijs, Ms.Lat. 10510, fol. 20 v. Afb. uit: D.P. Brok, De Franken In Nederland.

t/m 1 oktober

Voor het derde opeenvolgende jaar opent Museum Flehite haar deuren voor de presentatie van het project *Levende Geschiedenis*. Het jaar 1907 komt weer tot leven in de voormalige Mannenzaal van het St. Pieters- en Bloklandgasthuis, onderdeel van Museum Flehite. Museum Flehite, Westsingel 50, Amersfoort. Tel. 033 - 619987

19 september

Lezingenavond van Oud-Utrecht over de missionaris Willibrord, zijn "internationale" achtergronden en zijn activiteiten in Utrecht.

Sprekers: prof. dr. D.R. Edel en drs. C.J.C. Broer
Plaats: C.S.B.-gebouw, Kromme Nieuwegracht 39, Utrecht
Aanvang: 20.00 uur (zaal open vanaf 19.30 uur)
Toegang: voor leden van Oud-Utrecht gratis; niet leden f 2,50
Zie tevens de toelichting

Willibrord, zijn "internationale" achtergronden en zijn activiteiten in Utrecht

Geboren in Noord-Engeland in 658 genoot Willibrord een deel van zijn opleiding tot geestelijke in een Iers klooster. Overeenkomstig de religieuze idealen van dit Ierse monastieke milieu besloot hij als "pelgrim" God te dienen door op het continent missioneringswerk te gaan verrichten onder de nog heidense Friezen. In 690 kwam hij op het vasteland aan en vervoegde zich bij de Franse hofmeier Pippijn, die juist in deze tijd bezig was met de verovering van delen van wat toen Friesland heette, dat wil zeggen Noordwest-Nederland.

Dit jaar is het 1300 jaar geleden dat Willibrord door de paus in Rome tot aartsbisshop van de Friezen werd gewijd. Van Pippijn kreeg hij de burch Traiectum als zetel toegewezen. Daar bouwde hij een kerk die hij wijdde aan St. Salvator en herbouwde hij een eerder door de Friezen verwoeste kerk die St. Maarten als patroon kreeg. Utrecht werd aldus de basis voor Willibrords kersteningswerk en later de zetel van een bisdom.

In het kader van het Willibrordjaar 695 - 1995 organiseert de Vereniging Oud-Utrecht op dinsdag 19 september a.s. een lezingenavond met als thema: de "internationale" achtergronden van Willibrord en zijn missioneringsactiviteiten in Utrecht.

De lezingen zullen gehouden worden door prof. dr. D.R. Edel, hoogleraar Keltische talen en cultuur aan de Rijksuniversiteit Utrecht en door drs. C.J.C. Broer, historica en medeauteur van een pasverschenen publicatie over de eerste kerken in Utrecht.

